

Něco končí, něco začíná

(Cos sie konczy, cos zaczyna)

I.

Slunce prodralo svá ohnivá tykadla spárami v okenicích, proťalo komnatu šikmými pruhy světla pulzujícího poletujícím prachem, rozlilo se v jasných skvrnách po podlaze a medvědíh kožešinách, které ji pokrývaly, a v oslepujícím záblesku se roztříštilo na přezce Yenneferina opasku. Yenneferin opasek ležel na vysokém střevíčku, vysoký střevíček ležel na bílé krajkové kosili a bílá košile ležela na černé sukni. Jedna černá punčocha visela na opěradle křesla vyřezávaného do tvaru hlavy chiméry. Druhou punčochu a druhý střevíček nebylo nikde vidět. Geralt vzdychl. Yennefer se ráda svlékala rychle a živelně. Musel si na to začít zvykat. Nic jiného mu nezbývalo.

Vstal, otevřel okenice a vyhlédl ven. Z jezera, hladkého jako tabule zrcadla, stoupal opar, listí pobřežních bříz a olší se třpytilo kapkami rosy, vzdálené louky pokrývala nízká hustá mlha visící jako pavučina těsně nad vrcholky trav.

Yennefer se pod peřinou zavrtěla s nezřetelným zamumláním. Geralt vzdychl.

„Dneska je krásně, Yen.“

„Eee? Cože?“

„Dneska je krásně. Mimořádně krásný den.“

Zaskočila ho. Místo aby zanádal a schovala hlavu pod polštář, čarodějka usedla, prohrábla si vlasy a začala na posteli hledat noční košili. Geralt věděl, že noční košile leží za záhlavím postele; tam, kam s ní Yennefer včera v noci mrštila. Ale byl zticha. Yennefer takové poznámky nesnášela.

Čarodějka znenadání zaklela, nakopla peřinu, zvedla ruku a lusкла prsty. Noční košile vyletěla zpoza pelesti a povlávajíc volánky jako strašidelný duch se položila přímo do nastavené ruky. Geralt vzdychl.

Yennefer vstala, popošla k němu, objala ho a kousla do ramene. Geralt vzdychl. Seznam toho, nač si musí zvyknout, se mu zdál nekonečný.

„Chtěl jsi něco říct?“ otázala se čarodějka s přimhouřenýma očima.

„Ne.“

„To je dobře. Víš ty co? Dneska je samozřejmě krásně. Dobrá práce.“

„Práce? Co tím myslíš?“

Dříve než Yennefer stačila odpovědět, uslyšeli zdola vysoký, protáhlý křik a zahvízdnutí. Po břehu jezera, rozstříkujíc spršky vody, cválala Ciri na černé klisně. Klisna byla čistokrevná a mimořádně pěkná. Geralt věděl, že kdysi patřila jistému půlelfovi, který ohodnotil plavovlasou zaklínačku podle prvního dojmu a šeredně se spletl. Ciri klisnu pojmenovala Kelpie, což v jazyce ostrovanů ze Skellige označovalo strašného a prchlivého ducha moře, který se někdy převtěloval do podoby koně. Jméno se ke klisně hodilo přímo ideálně. Není tomu tak dávno, co se o tom velice bolestivě přesvědčil jistý hobit, který se ji pokusil ukrást. Hobit se jmenoval Sandy Frogmorton, ale od té doby mu všichni říkali Kobzol.

„Jednou si srazí vaz,“ zabručela Yennefer, pohlížejíc na Ciri cválající ve stříkající spršce, přikrčená, zaklesnutá ve třmenech.

„Jednou si ta tvoje bláznivá dcera srazí vaz.“

Geralt otočil hlavu a beze slova pohlédl přímo do čarodějčiných fialkových očí.

„No tak dobře,“ pousmála se Yennefer, aniž by odvrátila zrak.

„Promiň, naše dcera.“

Znovu ho objala, silně se k němu přitiskla, opět ho kousla do ramene, políbila ho a zase kousla. Geralt se dotkl ústy jejích vlasů a opatrně stáhl čarodějce košili přes ramena.

A pak se oba opět ocitli v posteli v rozházených peřinách, ještě teplých a nasáklých sny. A začali se navzájem hledat a hledali se dlouho a velice trpělivě. Vědomí, že se nakonec přece jen naleznou, je naplňovalo radostí a štěstím. Radost a štěstí bylo ve všem, co dělali. A i přesto, že se tak moc lišili, věděli jako vždy, že to nejsou rozdíly, jež by je oddělovaly, ale rozdíly, které je spojují a vážou, vážou tak silně a pevně jako sekerou přitesané osazení krokví a hřebenu, osazení, z něhož se rodí dům. A bylo to jako poprvé, kdy jej uchvátila její oslňující nahota a intenzivní touha, a ji okouzila jeho jemnost a cit. A stejně jako poprvé mu to chtěla říci, ale on ji umlčel polibkem a laskáním a doslova tomu odebral veškerý smysl. Později, když jí to chtěl říci on, nedokázal ze sebe dostat ani hlásek a ještě později je štěstí a rozkoš zavalily silou hroutící se skály a zůstal jen jeden velký záblesk pod víčky a zůstalo něco, co bylo němým výkřikem, a svět přestal existovat, něco skončilo a něco začalo, něco přestalo a bylo ticho, ticho a klid.

A okouzlení.

Svět se pomalu vracel do vyjetých kolejí a opět tady byla postel prosycená snem a sluncem zalitá komnata a den... Den...

„Yen?“

„Když jsi řekla, že den je nádherný, dodalas „dobrá práce“. Má to snad znamenat...“

„Má,“ potvrdila a protáhla se zapřená pažemi a zachycená cípů peřiny, takže se jí v tom okamžiku vzedmula prsa tak, až to v zaklínači vyvolalo mocný záchvěv ve spodní části těla.

„Koukni, Geralte, to počasí jsme vytvořili my. Včera večer. Já, Nenneke, Triss a Dorregaray. Nemohla jsem přece riskovat, tenhle den musí být krásný...“

Odmlčela se a šťouchla ho kolenem do boku.

„Vždyť je to přece nejdůležitější den ve tvém životě, hlupáčku.“

II.

Hrad Rozrog, stojící na výběžku uprostřed jezera, se dožadoval generálních oprav, zvnějšku i zevnitř, a to ne od včerejška. Mírně řečeno, Rozrog byla zřícenina, beztvary shluk kamení hustě porostlý břečťanem, psím vínem, lišejníkem a mechem. Byla to zřícenina stojící uprostřed jezer, bažin a močálů hemžících se žábami, mloky a želvami. Byla to zřícenina, už když byl darován králi Herwigovi. Hrad Rozrog a okolní bažiny byly něco jako doživotní dar – dar na rozloučenou pro Herwiga, který před dvanácti lety abdikoval ve prospěch svého synovce Brenana, odedávna nazývaného Dobrý. Geralt se s bývalým králem seznámil Marigoldovým prostřednictvím, protože trubadúr na hradě pobýval velice často, jelikož Herwig byl příjemný a milý hostitel.

Herwiga a jeho hrad Marigold připomněl, když Yennefer všechna místa ze zaklínačova seznamu vyloučila jako nevyhovující. S Rozrogem čarodějka kupodivu souhlasila okamžitě a ani nepokrčila nos.

A tak došlo k tomu, že se svatba Geralta s Yennefer měla konat na hradě Rozrog.

III.

Zpočátku to měla být svatba tichá a neoficiální, ale časem se ukázalo – z nejrůznějších důvodů – že to není možné, takže bylo třeba sehnat někoho s organizačními schopnostmi. Yennefer to samozřejmě odmítla, nelíbilo se jí organizovat vlastní svatbu. Geralt a Ciri, o Marigoldovi ani nemluvě, neměli o organizaci ani potuchy. A tak tím pověřili Nenneke, kněžku bohyně Melitele z Ellenderu. Nenneke přijela okamžitě, a s ní dvě mladší kněžky, Iola a Eurneid.

A začaly problémy.

IV.

„Ne, Geralte,“ nafoukla se Nenneke a dupla nohou. „Nevezmu na sebe žádnou odpovědnost ani za obřad, ani za hostinu. Ta rozvalina, které nějaký idiot říká hrad, se nehodí vůbec k ničemu. Kuchyně je rozpadlá, taneční sál se dá použít snad jenom jako stáj, a kaple... To v podstatě ani kaple není. Můžeš mi říct, jakého boha ten kulhavec Herwig vůbec uctívá?“

„Pokud vím, neuctívá žádného. Tvrdí, že náboženství je mandragora pro masy.“

„To jsem si mohla myslet,“ prohlásila kněžka, neskrývající pohrdání. „V kapli není ani jedna socha, není tam vůbec nic, nepočítám-li myši bobky. A ke všemu takový zatracený zapadákov. Geralte, proč nechcete mít svatbu ve Vengerbergu, v civilizované zemi?“

„Vždyť víš, že Yen je kvadronka a v těch tvých civilizovaných zemích smíšená manželství netolerují.“

„U Velké Melitele! Jedna čtvrtina elfské krve, to je nějaký problém? Skoro každý má přece nějakou tu příměs krve Staršího lidu. Není to nic jiného než pitomé předsudky!“

„Já je nevymyslel.“

V.

Seznam hostů nebyl nijak dlouhý. Snoubenci ho sestavili společně a rozesláním pozvánek pověřili Marigolda. Brzy vyšlo najevo, že trubadúr seznam ztratil dřív, než si ho stačil přečíst. Protože se to styděl přiznat, použil laciného triku a sezval koho se jen dalo. Samozřejmě znal Geralta i Yennefer tak dobře, že na nikoho důležitého nezapomněl, nebyl by to ale on, aby seznam hostů neobohatil o podivuhodný počet zcela náhodných osob.

A tak se tam objevil starý Vesemir z Kaer Morhen, Geraltův vychovatel, a s ním i zaklínač Eskel, s nímž se Geralt přátelil již od dětství.

Přišel druid Myšilov ve společnosti opálené plavovlásky jménem Freya, jež byla o hlavu vyšší a pár set let mladší než on. Spolu s nimi dorazil jarl Crach an Craite ze Skellige ve společnosti synů Ragnara a Lokiho. Ragnarovi, když jel na koni, dosahovaly nohy skoro až k zemi. Loki zase připomínal jemného elfa. Nebylo na tom ostatně nic divného – byli to sice bratři, ale za matky měli různé jarlovy souložnice.

Ohlásil se fojt Caldemeyn z Blavikenu s dcerou Annikou, dosti atraktivní, ale strašně nesmělou dívkou. Dostavil se trpaslík Yarpen Zigrin bez – což bylo zajímavé – obvyklé společnosti vousatých loupežníků, jimi říkal „ogaři“. K Yarpenovi se cestou přidali elf Chireadan, jenž měl mezi Starším lidem ne zcela jasné, ale bezesporu vysoké postavení, doprovázený několika málomluvnými elfy, které neznal nikdo.

Dorazila i hlučná tlupa půlčků, z nichž Geralt znal pouze Daintyho Biberveldta, farmáře z Rdesnové Louky, a z doslechu jeho svárlivou ženu Gardenii. V tomto houfu se nacházel i jeden půlčík, který půlčíkem nebyl – slavný podnikatel a kupec Tellico Lunngrevink Letorte z Novigradu, měňavec, doppler, vystupující jako půlčík pod přijatým jménem Dudu.

Objevil se baron Freixenet z Brokilonu se ženou, urozenou dryádou Braenn a pěti dcerkami jmény Morenn, Cirilla, Mona, Eithé a Kashka. Morenn vypadala tak na patnáct let a Kashka na pět. Všechny měly ohnivě rusé vlasy, přestože Freixenet byl černovlasý a Braenn medově plavovlasá. Braenn byla viditelně těhotná. Freixenet zcela vážně tvrdil, že to tentokrát musí být syn, přičemž hejno jeho rusých dryád po sobě pokukovalo a pochechtávalo se a Braenn s lehkým úsměvem dodávala, že onen „syn“ se bude jmenovat Melissa.

Dostavil se Jarre Jednoruký, mladý kněz a kronikář z Ellanderu, chovanec Nenneke. Přišel hlavně kvůli Ciri, do níž se zahleděl. Ciri, jak se roztrpčené Nenneke zdálo, brala nesmělé nadbíhání zmrzačeného mládence na lehkou váhu.

Seznam neočekávaných hostů zahájil kníže Agloval z Bremervoordu, jehož příjezd hraničil se zázrakem, protože se s Geraltem upřímně nesnášeli. Ještě podivnější bylo, že se dostavil ve společnosti manželky, sirény Sh'eenaz. Sh'eenaz sice kdysi obětovala svůj rybí

ocas výměnnou za dvojici neobyčejně krásných nožek, ale bylo o ní známo, že se nikdy nevzdaluje od mořského pobřeží, protože v ní pevnina vzbuzuje strach.

Málokdo očekával příjezd dalších korunovaných hlav – také je nikdo nezval. Přesto však monarchové posílali dopisy, dárky, posly – nebo všechno najednou. Museli se asi domluvit, protože poslové cestovali ve skupině, která se cestou spřátelila. Rytíř Yves zastupoval krále Ethaina, kastelán Sulivoy krále Venzlava, sir Matholm krále Sigismunda a sir Devereux královnu Addu, bývalou strigu. Cesta musela být veselá, neboť Yves měl rozseknutý ret, Sulivoy ruku na pásce, Matholm kulhal a Devereux měl takovou opici, že se sotva držel v sedle.

Nikdo nepozval zlatého draka Villentretenmertha, protože nikdo nevěděl, jak ho pozvat a kde ho vůbec hledat. K všeobecnému údivu se drak objevil, samozřejmě inkognito, v podobě rytíře Borchy vulgo Tři Kavky. Tam, kde byl i Marigold, se ovšem o nějakém inkognitu nedalo mluvit, ale přesto jen málokdo věřil, když básník ukazoval na kudrnatého rytíře a tvrdil, že je to drak.

Nikdo nečekal ani nezval pestrobarevnou sebranku, která se označovala jako „Marigoldovi přátelé a známí“. Byli to hlavně básníci, muzikanti a trubadúři, k tomu ještě akrobat, profesionální hráč kostek, krotitelka krokodýlů a čtyři zmalované panenky, z nichž tři vypadaly jako prostitutky a čtvrtá, která jako harapanna nevypadala, jí byla bezpochyby také. Skupinu doplňovali dva proroci, z toho jeden falešný, jeden sochař, jedno plavovlasé a věčně opilé médium ženského pohlaví a podřobaný gnóm, který tvrdil, že se jmenuje Schuttenbach.

Kouzelnou obojživelnou lodí, připomínající labuť zkříženou s velkým polštářem, se dostavili čarodějové. Bylo jich čtyřikrát méně, než bylo pozváno, a třikrát více, než bylo očekáváno, protože Yennefeřini kolegové, jak se tvrdilo, odsuzovali její sňatek s mužem mimo jejich bratrstvo – a navíc zaklínačem. Část z nich pozvání ignorovala, část se vymluvila na nedostatek času a nutnou účast na výročním celosvětovém konventu čarodějů. Takže na palubě –jak ho Marigold pojmenoval – „peřinovce“ byl pouze Dorregaray z Vole a Radcliffe z Oxenfurtu. A byla tam také Triss Ranuncul s vlasy barvy říjnových kaštanů.

VI.

„To ty jsi pozval Triss Ranuncul?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou zaklínač a v duchu velebil fakt, že mu mutace krevního oběhu neumožňuje, aby se červenal. „Já ne. Myslím, že to udělal Marigold, přestože všichni svorně tvrdí, že se o svatbě dozvěděli z magických krystalů.“

„Nepřeji si, aby Triss byla na mé svatbě!“

„Ale proč? Vždyť je to tvoje kamarádka.“

„Nedělej ze mě hlupáka, zaklínači! Všichni vědí, že ses s ní vyspal!“

„To není pravda.“

Yennefeřiny fialkové oči se nebezpečně zúžily.

„Je to pravda.“

„Není!“

„A je!“

„Tak dobře,“ obrátil se vztekle. „Je to pravda. A co má být?“ Čarodějka chvilku mlčela, pohrávající si přitom s obsidiánovou hvězdou na černé sametce.

„Nic,“ řekla pak. „Jen jsem chtěla, aby ses přiznal. Nikdy se mě nepokoušej obelhávat, Geralte. Nikdy.“

VII.

Zed' byla cítit mokrým kamením a kyselým býlím, slunce prosvěťovalo hnědou vodou v příkopu, vytahovalo teplou zeleň porostu na dně močálů a jiskřivou žlut' stulíků plovoucích po hladině.

Hrad se pomalu probíral k životu. V západním křídle někdo rozrazil okenice a hlasitě se rozesmál. Někdo jiný se slabým hlasem domáhal láku z kyselého zelí. Jeden z Marigoldových kolegů, hostujících na hradě, slepec, si při holení zpíval:

*Za stodolou, kdes na plotě
Kohout hlasitě tam pěje
Hned se milá vrátím k tobě
Jen ulevím trochu sobě...*

Vrzly dveře a na nádvoří vyšel Marigold. Protahoval se a protíral si oči.

„Jak se vede, ženichu,“ pronesl unaveným hlasem. „Jestli chceš zmizet, máš teď poslední příležitost.“

„Stal se z tebe ranní ptáček, Marigolde.“

„Vlastně jsem ani nešel spát,“ zabručel básník, když usedl na kamennou lavičku vedle zaklínače a opřel se zády o zeď porostlou psím vínem. „Bohové, to byla ale noc. Ale co, přátelé se nežení každý den, tak to bylo zapotřebí oslavit.“

„Svatební hostina je už dneska,“ připomněl mu Geralt. „Vydržíš to?“

„Chceš mě urazit?“

Slunce pálilo a ptáci v křovinách štěbetali. Od jezera bylo slyšet šplouchání a pištění. Morenn, Cirilla, Mona, Eithé a Kaschka, rusovlasé dryády, Freixenetovy dcerky, se koupaly jako obvykle nahé, ve společnosti Triss Ranuncul a Myšilovovy přítelkyně Freyi. Nahoře, na rozpadajícím se cimbuří, si královští poslové, rytíři Yves, Sulivoy, Matholm a Devereux rvali dalekohled z rukou.

„Pobavili jste se alespoň dobře, Marigolde?“

„Ani se neptej.“

„Nějaký větší skandál?“

„Několik.“

První skandál, jak oznámil básník, měl rasový základ. Tellico Lungrevink Letorte najednou uprostřed zábavy prohlásil, že už má dost toho převleku za půlčíka. Doppler ukázal prstem na přítomné dryády, elfy, hobity, sirénu, trpaslíka a gnóma, který tvrdil, že se jmenuje Schuttenbach, a prohlásil za diskriminaci skutečnost, že všichni mohou být sami sebou a jen on, Tellico, se musí strojit v cizí peří. Po tom všem se na chvíli změnil do své přirozené podoby. Při tom pohledu Gardenie Biberveldtová omdlela, kníže Agloval se málem udávil candátem a Annika, dcera fojta Caldemeyna, dostala hysterický záchvat. Situaci zachránil drak Villentretenmerth, nadále v podobě rytíře Borchy Tři Kavky, tím, že dopplerovi klidně vysvětloval, že změna podoby je privilegium, které ovšem také zavazuje mimo jiné k tomu, aby dotyčný přijímal podobu považovanou za společensky přijatelnou a uznávanou a že to není nic jiného než pouhá zdvořilost k hostiteli.

Doppler obvinil Villentretenmertha z rasismu, šovinismu a nedostatku základních znalostí o tématu diskuze. Uražený Villentretenmerth se proto na chvíli proměnil do své přirozené dračí podoby, přičemž zničil něco nábytku a vyvolal všeobecnou paniku. Když se situace poněkud uklidnila, rozpoutal se prudký spor, v němž si lidé i nelidé na různých příkladech navzájem vytýkali nedostatek tolerance a rasové snášenlivosti. Dosti neočekávaný zvrat v diskuzi vyvolal hlas pihovaté Merle, děvky, která jako děvka nevypadala. Merle oznámila, že celý ten spor je hloupý a bezpředmětný a netýká se opravdových profesionálů, kteří takové věci nerozlišují, což je ona ochotna na místě dokázat (za přiměřenou odměnu, ovšem), klidně i s drakem Villentretenmerthem v jeho přirozené podobě. V tichu, které v tom okamžiku nastalo, uslyšeli médium ženského pohlaví prohlásit, že je ochotná udělat totéž, a to zdarma. Villentretenmerth rychle změnil téma a začal diskutovat o tématech bezpečnějších, jako jsou ekonomie, politika, lov, rybolov a hazard.

Ostatní skandálky byly víceméně přátelské. Myšilov, Radcliffe a Dorregaray se vsadili, kdo z nich silou vůle přinutí levitovat více předmětů najednou. Vyhrál Dorregaray, jenž ve vzduchu udržel dvě židle, podnos s ovocem, mísu polévky, glóbus, kočku, dva psy a Kashku, dceru Freixeneta a Braenn.

Pak se dvě Freixenetovy dcery, Cirilla a Mona, porvaly a bylo třeba poslat je na kutě. Krátce nato se porval Ragnar s rytířem Matholmem kvůli Morenn, nejstarší Freixenetově dceři. Rozčilený Freixenet přikázal Braenn zamknout všechny jejich rusovlasé ratolesti v pokoji a sám se zapojil do soutěže v pití, kterou zorganizovala Myšilovova přítelkyně Freya. Velmi rychle se ukázalo, že Freya má nepředstavitelnou odolnost vůči alkoholu, hraničící téměř s imunitou. Většina básníků a bardů, Marigoldových přítelíčků, už byla pod stolem, ale Freixenet, Crach an Craite a fojn Caldemeyn bojovali udatně, leč nakonec podlehl i oni. Velmi houževnatě se držel čaroděj Radcliffe, ovšem jen do té doby, než ho přistihli, že podvádí – měl u sebe roh jednorožce. Poté, co mu ho zabavili, neměl proti Freyi nejmenší šanci. U stolu, kde seděla ostrovanka, bylo za chvíli prázdné – pak s ní nějakou dobu pil naprosto neznámý pobledlý muž ve staromódním kaftanu. Po jistém čase onen muž vstal, zapotácel se, uctivě se uklonil a prošel zdí stejně snadno jako mlhou. Pečlivá prohlídka starobylých portrétů zdobících zdi sálu přinesla zjištění, že by se mohlo jednat o Willema zvaného Čert, dědice Rozrogu, zamordovaného v době temna před několika sty lety.

Starobylý hrad skrýval všelijaká tajemství a v minulosti se těšil pochybné a pochmurné slávě. Další příhody nadpřirozeného charakteru se již ale nevyskytly. Kolem půlnoci vletěl otevřeným oknem dovnitř upír, ale toho zahnal trpaslík Yarpén Zigrin tím, že se do něho střefoval česnekem. Celý večer cosi vylo, řinčelo řetězy a sténalo, jenže toho si nikdo nevšiml, protože si všichni mysleli, že je to Marigold a silně prořídla skupinka jeho zatím poměrně střízlivých přátel. Přesto však to byli duchové, o čemž svědčilo množství ektoplazmy pokrývající schodiště, na níž několik osob uklouzlo a citelně si natlouklo.

Hranici tolerance překročil rozčepýřený přízrak s ohnivýma očima, který zlomyslně štípl Sh'eenaz do zadečku. Tuto výtržnost se podařilo srovnat jen s obtížemi, protože se Sh'eenaz domnívala, že to byl Marigold. Přízrak tohoto omylu okamžitě zneužil a plížil se po sále a štípal další oběti, než ho přistihla Nenneke a vypudila pomocí exorcismu.

Několika osobám se zjevila Bílá paní, již – dá-li se věřit legendám – zazdili zaživa v rozrožských kobkách. Našli se skeptici, kteří tvrdili, že to nebyla žádná Bílá paní, ale médium ženského pohlaví, jež se potácelo po ochozech při pátrání po nějaké další flašce.

Pak nastalo všeobecné mizení osob. První zmizel rytíř Yves a krotitelka krokodýlů, krátce nato nebylo ani stopy po Ragnarovi a Eurnelde, kněžce Melitele. Potom zmizela Gardenie Biberveldtová, ale zjistilo se, že šla spát. Najednou chyběl Jarre Jednoruký a druhá Melitelina kněžka Iola. Ciri, ačkoli tvrdila, že jí je Jarre lhostejný, projevila určité znepokojení, ale vyjasnilo se, že si mladík odskočil na stranu a spadl do mělkého příkopu, kde usnul. Iolu našli pod schodištěm. S elfem Chireadaem. Byla také spatřena Triss Ranuncul, jak společně se zaklínačem Eskelem z Kaer Morhen mizí v zahradním altánku. K ránu někdo tvrdil, že z altánku vyšel doppler Tellico. Topili se v dohadách, kterou podobu vlastně doppler nabyt, zda Triss nebo Eskela. Někdo dokonce nanesl odvážnou myšlenku, že se na hradě nacházejí doppleři dva. Chtěli se otázat draka Villentretenmertha, coby odborníka na změny podoby, na jeho názor, ale ukázalo se, že drak zmizel a s ním i harapanna Merle.

Ztratila se i druhá děvka a jeden z proroků. Prorok, který zůstal, tvrdil, že on je ten pravý, ale nebyl schopen dokázat to. Zmizel také gnóm, vydávající se za Schuttenbacha, a dosud nebyl nalezen.

„Můžeš litovat,“ domluvil bard s mohutným zívnutím. „Lituj toho, Geralte, že jsi tam nebyl. Bylo tam pěkně husto.“

„Lituji toho,“ zabručel zaklínač. „Ale to víš... Nešlo to, protože Yennefer... Vždyť to sám znáš nejlíp...“

„Samo, že znám,“ souhlasil Marigold. „Proto se taky nežením.“

VIII.

Z hradní kuchyně se neslo zvonění pánví, veselý smích a popěvky. Uživít celou tu hromadu hostů byl problém, neboť král Herwig neměl v podstatě žádné služebnictvo. Přítomnost čarodějů situaci také neřešila, neboť za účelem všeobecné spokojenosti bylo rozhodnuto, že se budou podávat jen přírodní produkty, a bylo upuštěno od kulinární magie. Dopadlo to tedy tak, že Nenneke do práce nahnala koho jen se dalo. Zpočátku to nebylo jednoduché; ti, které kněžka polapila, neměli o kuchyňských pracech ani ponětí, a ti, kdo ponětí měli, utekli. Nenneke ale našla nečekanou pomoc v osobě Gardenie Biberveldtové a hobitek z její družiny. Znamenitymi kuchařkami ochotnými spolupracovat se kupodivu projeví všechny čtyři harapanny z Marigoldovy družiny.

Se zásobami už takové potíže nebyly. Freixenet a kníže Agloval zorganizovali hon a dodali dostatek zvěřiny. Braenn a jejím dcerám stačily dvě hodiny na to, aby kuchyni naplnily divokým ptactvem. Dokonce i nejmladší dryáda Kashka se uměla lukem ohánět obstojně. Král Herwig, který miloval rybolov, vyplouval za šerého úsvitu na jezero a přivázel štiky, candáty a obrovské okouny. Společníka mu obvykle dělal Loki, mladší syn Cracha an Craite. Loki se vyznal v rybaření i v lodích a navíc byl ráno použitelný, neboť stejně jako Herwig nepil.

Dainty Biberveldt a jeho příbuzní, posílení dopplerem Tellicem, se starali o výzdobu sálu i komnat. Do pomývání a úklidu nahnali oba proroky, krotitelku krokodýlů, sochaře i věčně opilé médium ženského pohlaví.

Dozorem nad sklepem a pitím zprvu pověřili Marigolda a jeho kamarády básníky, což se ovšem projevilo jako katastrofální omyl. Bardi tedy byli vypuzeni a klíče předány Myšilovově přítelkyni Freyi. Marigold a jeho básníci proseděli celé dny před dveřmi do sklípku a snažili se Freyu vzrušit milostnými baladami, vůči nimž ovšem ostrovanka měla stejnou odolnost jako vůči alkoholu.

Gerald zvedl hlavu, vytržený z dřímoty klapáním kopyt na kamenném nádvoří. Z keřů prorůstajících zdí se vynořila vodou se lesknoucí Kelpie s Ciri v sedle. Ciri byla oblečena do svého černého koženého kostýmu a na zádech měla meč, slavný Gevir, dobytý v pouštních katakombách Korath.

Chvíli na sebe mlčky hleděli, pak dívka pobodla klisnu patou a popojela blíž. Kelpie sehnula hlavu, aby na zaklínače dosáhla zuby, ale Ciri ji zadržela silným škubnutím uzdy.

„Takže dneska,“ ozvala se zaklínačka. „Dnes, Geralte.“

„Dnes,“ potvrdil, opřený o zeď.

„Mám z toho radost,“ řekla nejistě. „Myslím... nejsem si jistá, že budete šťastní, ale i tak z toho mám radost...“

„Seskoč dolů, Ciri. Promluvíme si.“

Dívka potřásla hlavou a odhodila si vlasy na záda, za ucho. Geralt na chvíli spatřil širokou, ošklivou jizvu na její tváři – památku na dřívější strašlivé dny. Ciri si nechala narůst vlasy až na ramena a česala se tak, aby jizvu zakryla, často na ni ale zapomínala.

„Odjždím, Geralte,“ oznámila. „Hned po hostině.“

„Sesedni, Ciri.“

Zaklínačka seskočila ze sedla a posadila se vedle něho. Geralt ji objal a Ciri mu složila hlavu na ramena.

„Odjždím,“ zopakovala.

Mlčel. Slova se mu drala na rty, ale nebyla mezi nimi taková, která by považoval za vhodná. Za potřebná. Mlčel.

„Vím, co si myslíš,“ řekla pomalu. „Myslíš si, že utíkám. A máš pravdu.“

„Mlčel. Věděl to.“

„Konečně, po všech těch letech, jste svoji – Yen a ty. Zasloužíte si štěstí a klid. Domov. Ale mě to děsí, Geralte. Proto... utíkám.“

„Mlčel. Vzpomínal si na vlastní útky.“

„Vyzírám hned po hostině,“ zopakovala Ciri. „Chci... Chci znovu cítit vítr ve tváři na hřbetě cválajícího koně. Chci znovu vidět hvězdy na obzoru, chci si v noci pískať Marigoldovy balady. Toužím po boji, tanci s mečem, toužím po riziku, toužím po rozkoši, jakou mi přináší vítězství. A toužím po samotě. Chápeš mě?“

„Samozřejmě,“ usmál se smutně. „Samozřejmě že tě chápu, Ciri. Jsi moje dcera, jsi zaklínačka. Uděláš, co budeš muset. Ale jedno ti říct musím. Jedno. Neutečeš, i když to budeš pořád zkoušet.“

„Já vím,“ odpověděla a pevněji se k němu přivinula. „Pořád ještě mám naději, že jednou... Budu-li čekat, budu-li trpělivá, tak i já snad jednou zažiji takový krásný den... Takový pěkný den... I když...“

„Copak, Ciri?“

„Nikdy jsem nebyla hezká. A s tou jizvou...“

„Ciri,“ přerušil ji. „Jsi ta nejkrásnější dívka na celém světě. Hned po Yen, samozřejmě.“

„Och, Geralte...“

„Jestli mi nevěříš, zeptej se Marigolda.“

„Och, Geralte.“

„Kam...“

„Na jih,“ přerušila ho okamžitě, aniž by odvrátila tvář. „Ze země se tam ještě kouří po boji, probíhá obnova, lidé bojují o přežití. Potřebují ochranu a obranu. Budu se jim hodit. A je i poušť Korath... Je i Nilfgaard. Mám tam svoje účty. Máme tam svoje účty k vyrovnání Gveir a já.“

Zmlkla. Tvář ji ztuhla, zelené oči se zúžily, ústa zkřivila nenávistná grimasa. Vzpomínám si, přemítal Geralt, vzpomínám. Tak to bylo tehdy, když spolu ruku v ruce bojovali na schodišti hradu Rhys-Rhun. Schody byly kluzké krví a na nich on a ona. Vlk a Kočka, dva smrtící stroje nelidsky rychlé a nelidsky kruté, zahnání do úzkých, dotlačeni ke zdi. Ano, tehdy Nilfgaardané, jati hrůzou, ustupovali před záblesky a svistem jejich čepelí a oni pomalu sestupovali dolů, dolů po schodišti hradu Rhys-Rhun, mokřím krví. Sestupovali, opření o sebe, spojení, a před nimi šla smrt, smrt na dvou lesklých čepelích mečů. Chladný, klidný Vlk a šílená Kočka. Záblesk čepelí, výkřik, krev, smrt... Tak, takhle to tehdy bylo... Tehdy...

Ciri si odhodila vlasy na záda a mezi plavými prameny zasvítil i sněžně bílý pruh na skrání.

Tehdy jí zbělely vlasy.

„Mám tam svoje účty,“ zasyčela. „Za Mistle. Za mou Mistle. Sice jsem ji pomstila, ale za Mistle je jedna smrt málo.“

Bonhart, pomyslel si. Zabíla ho z nenávisti. Och, Ciri, Ciri. Stojíš nad propastí, dcerko. Tvoji Mistle by nepomstilo ani tisíc smrtí. Chraň se před nenávistí, Ciri, zažírání se jako rakovina.

„Dávej na sebe pozor,“ zašeptal.

„Raději si všímám ostatních,“ usmála se zlověstně. „To se spíš vyplácí, má to větší smysl.“

Už ji nikdy neuvidím, pomyslel si. Jestli odejde, tak už ji nikdy neuvidím.

„Uvidíš,“ odpověděla nečekaně a usmála se úsměvem čarodějky a ne zaklínačky. „Uvidíš, Geralte.“

Pak se odtáhla, vysoká a štíhlá jako chlapec, hbitá jako tanečnice. Jedním skokem se vyhoupla do sedla.

„Yááá, Kelpie!!!“

Od kopyt vytryskly jiskry, vykřesávané podkovami z nádvoří. Za zdí se objevil Marigold s loutnou přes rameno, v každé ruce velký džbán s pivem.

„Tu máš, napij se,“ řekl a usedl vedle něj. „Udělá ti to dobře.“

„Já ti nevím. Yennefer mě varovala, že jestli ze mě bude něco cítit...“

„Požvýkáš trochu petržele. Pij, bačkoro.“

Delší dobu seděli mlčky a pomalu upíjeli pivo ze džbánu. Marigold vzdychl.

„Ciri odjíždí, že?“

„Hm.“

„Myslel jsem si to. Poslyš, Geralte...“

„Mlč, Marigolde.“

„Tak jo.“

Zase mlčeli. Z kuchyně se linula příjemná vůně pečené zvěřiny silně kořeněné jalovcem.

„Něco končí,“ dostal ze sebe Geralt ztěžka. „Něco končí, Marigolde.“

„Kdepak,“ oponoval mu básník vážně. „Něco začíná.“

IX.

Odpoledne proběhlo ve znamení všeobecného pláče. Všechno to začalo elixírem krásy. Elixír, přesněji mast, řečená Feenglanc a ve starší mluvě „glamarye“, použitá přesným způsobem, nevidaně vylepšovala vnady. Triss Ranuncul, již o to požádaly paní hostující na hradě, připravila větší množství glamarye a paní se okamžitě pustily do kosmetických úprav. Za zamčenými dveřmi bylo slyšet vzlykání Cirilly, Mony, Eithé a Kashky, jimž glamarye nebylo dovoleno použít. Této pocty se mělo dostat pouze nejstarší dryádě Morenn. Nejhlasitěji řvala Kashka. O patro výš ječela Lily, dcera Daintyho Biberveldta, neboť se prokázalo, že glamarye, ostatně jako většina jiných kouzel, na hobitky vůbec nepůsobí. V zahradě, mezi akáty, popotahovalo médium ženského pohlaví, protože netušilo, že glamarye způsobuje bleskové vystřízlivění a s ním související následky, mimo jiné hlubokou melancholii. V západním křídle hradu bulila Annika, dcera fojta Caldemeyna, která nevěděla, že se glamarye vtírá pod oči, svůj příděl snědla a dostala průjem. Ciri si vyzvedla svůj příděl a natřela jím Kelpii.

Pobřečely si také kněžky Iola a Eurneid, protože si Yennefer odmítla obléknout bílé svatební šaty, které pro ni ušily. Nepomohla ani přímluva Nenneke. Yennefer nadávala, vrhala kletbami a nádobím, přičemž pořád opakovala, že v bílém vypadá jako nějaká zkurvená panna. Navztekaná Nenneke začala vřískat také a čarodějkou obviňovala, že se chová hůř než tři zkurvené panny najednou. Yennefer odpověděla tak, že vyčarovala kulový blesk a zdemolovala střechu rohové vížky, což mělo i svou dobrou stránku. Rachot byl tak hrozný, že z toho Caldemeynova dcera dostala šok a přešel ji průjem.

Znovu byli spatřeni Triss Ranuncul a zaklínač Eskel z Kaer Morhen, jak se něžně zavěšení potají protahují do zahradního altánu. Tentokrát nebylo pochyb, že jsou to skutečné oni osobně, protože doppler Tellico popíjel pivo ve společnosti Marigolda, Daintyho Biberveldta a draka Villentretenmertha.

Ani přes usilovné a soustavné pátrání nebyl nalezen gnóm vydávající se za Schuttenbacha.

X.

„Yen...“

Vypadala úchvatně. Černě zvlněné kadeře, sepjaté zlatým diadémem, spadaly v lesklé kaskádě na ramena a na vysoký límeček dlouhých šatů z bílého brokátu s černými proužky na rukávech, stažených v živůtku nespočetným množstvím zášivek a fialových stužek.

„Květiny, nezapomeň na květiny,“ upozorňovala Triss Ranuncul celá v tmavé modři a podávala nevěstě kytici bílých růží. „Och, Yen já mám takovou radost...“

„Triss, miláčku,“ zalkala Yennefer neočekávaně, načež se obě čarodějky objaly a políbily vzduch kolem uší a diamantových náušnic.

„Nechte už těch něžností,“ přikázala Nenneke a uhladila záhyby svého sněhobílého úboru kněžky. Jdeme do kaple. Iolo, Eurneide, podržte jí šaty, jinak sebou švihne na schodech.

Yennefer se přiblížila ke Geraltovi a rukou v bílé krajkové rukavičce mu poopravila límec černého pláště vyšívaného stříbrem. Geralt jí nabídl rámě.

„Geralte,“ zašeptala mu do ucha. „Pořád tomu nemohu uvěřit.“

„Yen,“ odpověděl jí šeptem. „Miluji tě.“

XI.

„Kde, u všech d'asů, vězí Herwig?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Marigold, přičemž si leštil přezky na své módní kamizolce barvy vřesu. „A kde je Ciri?“

„Nevím,“ zamračila se Yennefer a zavětrila. „Pěkně z tebe táhne petržel, Marigolde. Nestal se z tebe vegetarián?“

Hosté se začali scházet a pomalu zaplňovali prostornou kapli. Agloval, celý v obřadní černi, doprovázel zářivě bílou Sh'eenaz, vedle nich cupital houf půlčků v béžovém, hnědém a okrovém, Yarpen Zigrin a drak Villentretenmerth zářili zlatem, Freixenet a Dorregaray ve fialovém, královští poslové v heraldických barvách, elfové a dryády v zeleném a Marigoldovi známí ve všech barvách duhy.

„Viděl někdo Lokiho?“ otázal se Myšilov.

„Lokiho?“ Přistoupil k nim Eskel a pohlédl na ně zpod bažantích per zdobících jeho barety. „Loki šel s Herwigem na ryby. Viděl jsem je ve člunu na jezeře. Ciri jela za nimi, aby jim řekla, že to už začíná.“

„Kdy to bylo?“

„No, už je to dost dlouho.“

„Mor na ně, zasrané rybáře!“ zaklel Crach an Craite. „Když jim berou ryby, zapomenou na celý svět. Ragnare, skoč pro ně!“

„Počkejte,“ řekla Braenn a vytřepala si z hlubokého dekoltu pampeliškové chmýří. „Potřebujeme někoho, kdo umí rychle běhat. Mono! Kashko! Raenn'ess aen laeke, va!“

„Já to říkala,“ prskala Nenneke, „že na Herwiga není spoleh. Nezodpovědný hlupák jako všichni ateisti. Koho napadlo, že by zrovna on měl být hlavním ceremoniářem?“

„Je to král,“ řekl Geralt nejistě. „Sice bývalý, ale přece jen král...“

„Živijó...“ zapěl nečekaně jeden z proroků, ale krotitelka krokodýlů ho uklidnila ránou do týla. V houfu půlčků to zavřelo, někdo zaklel a někomu dalšímu jednu vrazili. Gardenie Biberveldtová zaječela, protože jí doppler Tellico přišlápl šaty.

Médium ženského pohlaví začalo bezdůvodně popotahovat.

„Ještě chvilku,“ sykla Yennefer s milým úsměvem a prsty zaťatými do kytice. „Ještě chvilku a trefí mě šlak. Ať už to konečně začne. Ať už je to za námi.“

„Nemel sebou, Yen,“ zavrčela Triss, „nebo potrháš stehy.“

„Kde je gnóm Schuttenbach?“ zavřeštěl někdo z bardů.

„Nemáme ponětí,“ sborově zaječely čtyři děvky.

„Tak ať se po něm, u psí mateře, někdo podívá!“ zakřičel Marigold. „Sliboval, že natrhá květiny. Co teď budeme dělat? Není tady ani Schuttenbach, ani květiny! Jak teď vypadáme?“

U vchodu do kaple to zašumělo a dovnitř s velkým křikem vběhly obě dryády vyslané k jezeru. Za nimi uháněl Loki, promáčený a špinavý, s velkým šrámem na čele.

„Loki!“ vykřikl Crach an Craite. „Co se stalo?“

„Maaamááá!“ bulila Kashka.

„Que'ss aen!“ Braenn polapila dcerky a celá roztřesená a rozrušená přešla na dialekt brokilonských dryád: „Oue'ss aen que suecc'ss feal, caer me?“

„Převrátil se nám člun...“ vydechl Loki. „Hned u břehu... Strašlivá obluda! Praštil jsem ji veslem, ale překousla mi ho... překousla mi veslo!“

„Kdo? Co?“

„Geralte!“ vykřikla Braenn. „Geralte, Mona říká, že je to cinarea!“

„Žiritva!“ vykřikl zaklínač. „Eskele, skoč mi pro meč!“

„Moje hůlka!“ volal Doregaray. „Radcliffe, kde je moje hůlka?“

„Ciri!“ řekl Loki, otíraje si krev z cela. „Ciri s ní bojuje! S tou obludou!“

„Kurva! Ciri proti Žiritvě nemá nejmenší šanci! Eskele! Koně!“

„Počkejte!“ Yennefer strhla diadém a hodila ho na podlahu.

„Teleportujeme vás. Budete tam dřív! Dorregaray, Triss, Radcliffe! Podejte nám ruce...“

Všichni ztichli a pak hlasitě vykřikli. Ve dveřích kaple se objevil král Herwig, promočený, ale celý. Vedle něj stál prostovlasý mladíček v podivně se lesknoucí zbroji. Za nimi vešla Ciri, voda z ní jen crčela, byla zablácená, rozsuchaná, s Gveirem v ruce. Tvář měla rozseknutou od skráně po bradu. Zpod rukávu, urvaného z košile, se valila krev.

„Ciri!!!“

„Zabila jsem ji,“ pronesla zaklínačka slabým hlasem. „Rozsekla jsem jí lebku.“

Zachvěla se a tak ji Geralt, Eskel a Marigold zachytili a podrželi. Meč však z ruky nepustila.

„Zase...“ zasténal bard. „Zase to schytala přímo do obličeje... Proč jen musí mít takový zatracený pech...“

Yennefer hlasitě zaječela, odsunula Jarrehu, který s jednou rukou jen překážel, a uchopila Ciri. Čarodějku ani nenapadlo ohlížet se na to, že ji voda s bahnem a krví zašpiní a poničí šaty, přiložila zaklínačce prsty na tvář a vykřikla zaklínadlo. GERALTOVI SE ZDÁLO, ŽE SE CELÝ HRAD ZACHVĚL A SLUNCE NA VTEŘINU POHASLO. Yennefer sundala dlaň z Ciriiny tváře a všichni údivem vzdychli. Šeredná rána se stáhla do tenoučké červené jizvičky, lemované několika malými krůpějemi krve. Ciri zůstala viset v rukou, jež jí podpíraly.

„Výtečně,“ prohlásil Dorregaray. „Mistrova ruka se pozná.“

„Blahopřeji, Yen,“ řekla tiše Triss a Nenneke se rozplakala.

Yennefer se usmála, vyvrátila oči a omdlela. Geralt ji stačil zachytit dřív než se, měkká jako hedvábná stužka, sesula na zem.

XII.

„Klid, Geralte,“ řekla Nenneke. „Nevzrušuj se. Za chvíli ji to přejde. Jen se trochu vysílila, to je všechno. A navíc ty nervy... Vždyť víš, jak moc Ciri miluje.“

„Vím.“ Geralt zvedl hlavu a prohlížel si mladíka v lesklé zbroji, stojícího u dveří komnaty. „Poslyš, synku, vrať se do kaple. Do toho ti nic není. A jen tak, mezi námi, kdo vůbec jsi?“

„Jsem... Jsem Galahad,“ odpověděl mladý rytíř. „Mohu se... Mohu se otázat, jak se cítí ta krásná a statečná slečna?“

„Která?“ usmál se zaklínač. „Jsou tady dvě, obě pěkné, statečné a obě slečny, z toho ta jedna její jen náhodou. O kterou ti jde?“

Mladík ztuhl. „O tu... mladší...“ odpověděl. „O tu, jež se bez váhání vrhla na pomoc Králi Rybáři.“

„Komu?“

„On tím myslí Herwiga,“ skočila jim do řeči Nenneke. „Žiritva zaútočila na člun, z něhož Herwig s Lokim chytali ryby. Ciri se vrhla na Žiritvu a tento mladíček, který byl náhodou poblíž, jí přišel na pomoc.“

„Tak ty jsi pomohl Ciri,“ pohlédl zaklínač na mladého rytíře pozorněji a vděčněji. „Jak ti to říkají? Zapomněl jsem.“

„Galahad. Je tohle Avalon? Hrad Krále Rybáře?“

Otevřely se dveře a v nich se objevila pobledlá Yennefer, podpíraná Triss Ranuncul.

„Yen!“

„Jdeme do kaple,“ pronesla čarodějka tichým hlasem. „Hosté čekají.“

„Yen... Můžeme to odložit...“

„Stanu se tvou ženou, i kdyby mě měli sebrat čerti! A to okamžitě!“

„A Ciri?“

„Co Ciri?“ Za Yennefer se vynořila zaklínačka, která si do zdravé tváře vtírala glamarye. „Všechno je v pořádku, Geralte. Bylo to jen hloupé škrábnutí, ani jsem ho necítila.“

Galahad s hlasitým řinčením a skřípáním zbroje poklekl, či spíše padl najedno koleno.

„Krásná paní...“

Ciriny velké oči se ještě zvětšily.

„Ciri, dovol,“ řekl zaklínač. „To je rytíř... hmmm... Galahad. Už se znáte. Pomohl ti, když jsi bojovala se žiritvou.“

Ciri polil ruměnec. Glamarye začalo účinkovat, takže to byl ruměnec skutečně spanilý a jizva nebyla skoro vidět.

„Paní,“ mumlal Galahad. „Buď tak laskava. Dovol mi, krasavice, abych u tvých nohou... Toužím... Toužím...“

„Jak znám život, touží stát se tvým rytířem, Ciri,“ řekla Triss Ranuncul.

Ciri založila ruce za záda a vděčně se uklonila, stále mlčky.

„Hosté čekají,“ přerušila je Yennefer. „Galahade, vidím, že nejsi jen válečník, ale i zdvořilý chlapec. Bojoval jsi ruku v ruce s... mou dcerou, takže jí při slavnosti nabídneš rámě. Ciri, dělej, převleč se do šatů. Geralte, ty se učeš a zastrč si košili do kalhot, protože ji máš venku. Za deset minut vás chci všechny vidět v kapli!“

XIII.

Svatba proběhla skvěle. Paní i panny si kolektivně poplakaly. Obřad vedl Herwig, sice bývalý, ale přesto král. Vesemir z Kaer Morhen a Nenneke vystupovali jako rodiče snoubenců, Triss Ranuncul a Eskel jako svědci. Galahad doprovázel Ciri a Ciri se červenala jako pivoňka.

Ti, kdo měli meče, utvořili špalír. Marigoldovi kamarádi brnkali na loutny, houdli na housle a zpívali píseň složenou přímo pro tuto příležitost, přičemž s refrémem jim pomáhaly rusovlasé Freixenetovy dcery a siréna Sh'eenaz, široko daleko známá svým krásným hlasem. Marigold pronesl řeč, popřál novomanželům mnoho štěstí, úspěchů a nade vše vydařenou svatební noc, za což se mu Yennefer odměnila kopancem do kotníku.

Potom se všichni vrhli do trůnního sálu a oblehli stoly. Do čela usedla Yennefer s Geraltem, ruce ještě svázané svatební šerpou. Usmívali se a odpovídali na přípitky a přání.

Hosté, kteří se vyřvali a vyřádili předešlou noc, se veselili rozvážně a disciplinovaně – a během podivuhodně dlouhé doby se nikomu nepovedlo opít se. Nečekanou výjimkou byl Jarre Jednoruký, který přebíral, když nedokázal snést pohled na Ciri hořící ruměncem pod Galahadovými sladkými pohledy. Nikdo ani nezmizel, nepočítaje Kashku, kterou zakrátko našli pod stolem, kde spala na psu.

Přízrakům hradu Rozrog musely bohatě stačit zkušenosti z předcházející noci, protože nevykazovali známek života. Výjimku tvořil pouze kostlivec ověšený zbytky rubáše, který se znenadání zvedl za Aglovalovými, Myšilovovými a Freixenetovými zády. Kníže, baron i druid však byli tak hluboce vtaženi do diskuze o politice, že si zjevení ani nevšimli. Kostlivec se kvůli tomuto nedostatku pozornosti velice rozčílil, přesunul se kolem stolu a zacvakal zuby

na Triss Ranuncul. Čarodějka, něžně přitulená k paži Eskela z Kaer Morhen, zvedla půvabnou ručku a lusklá prsty. O kosti se postarali psi.

„Ať vás Velká Melitele zahrne svou přízní a požehnáním, milování.“ Nenneke políbila Yennefer a cinkla pohárem o Geraltův kalich. „Trvalo vám to ale zatraceně dlouho. No, teď už jste svoji. Mám z toho ohromnou radost a doufám, že si z vás Ciri vezme příklad a pokud si někoho najde, nebude s tím dlouho otálet.“

„Mám dojem,“ kývl Geralt směrem na Galahada, zahleděného do zaklínačky, „že si už někoho našla.“

„Mluvíš o tom podivínovi?“ užasla kněžka. „Ó ne. Z toho nic nebude. Prohlédl sis ho? Ne? Tak se dívej, co dělá. Naoko se dvoří Ciri, ale přitom neustále prohlíží a ohmatává všechny poháry na stole. Musíš uznat, že to není tak úplně normální chování. Divím se té dívce, že na něho kouká jako na obrázek. Jarre, to je něco jiného. To je rozumný, zdvořilý...“

„Tvůj rozumný a zdvořilý Jarre právě padl pod stůl,“ přerušila ji Yennefer. „A teď už dost, Nenneke. Ciri jde k nám.“

Plavovlasá zaklínačka usedla na Herwigem uvolněnou židli a přitulila se k čarodějce.

„Odjíždím,“ řekla tiše.

„Já vím, dcerko.“

„Galahad.... Galahad pojede se mnou. Nevím proč. Ale přece mu v tom nemůžu bránit, že?“

„Jistě, Geralte!“ Yennefer upřela na svého muže oči planoucí teplým fialkovým světlem. „Běž se projít kolem stolů a trochu si popovídat s hosty. Můžeš si i něco vypít. Jeden pohár. Malý. Chtěla bych si tady s dcerou promluvil jako žena se ženou.“

Geralt vzdychl.

Zábava u stolu byla čím dál veselejší. Marigoldovi kumpáni zpívali takové písničky, až to Annice, Caldemeynové dceři vhánělo krev do tváří. Silně podnapilý drak Villentretenmerth objímal ještě opilejšího dopplera Tellica a přesvědčoval ho, že proměna v knížete Aglovala s úmyslem zastoupit ho v posteli krásné sirény Sh'eenaz, by nebyl příliš přátelský čin.

Freixenetovy rusovlasé dcery mohly vyskočit z kůže, aby se zalíbily královským poslům, a královští poslové se snažili seč mohli, aby zaimponovali dryádám, což svým způsobem připomínalo panoptikum. Yarpen Zigrin, popotahující skobovitým nosem, vysvětloval Chireadanovi, že si jako dítě přál stát se elfem. Myšilov řval, že vláda padne, a Agloval mu oponoval. Nikdo nevěděl, o kterou vládu se jedná. Herwig vyprávěl Gardenii Biberveldtové o obrovském kapru, kterého ulovil na udici s vlascem z koňské žíně, a hobitka zasněně přikyvovala a jen občas přitom okřikla muže, aby tolik nechlastal.

Po ochozech pobíhali proroci a krotitelka krokodýlů v marné snaze najít gnóma Schuttenbacha. Freya, viditelně znechucena poslabšími muži, pila o duši s médiem ženského pohlaví, přičemž obě zachovávaly chvályhodné a vážné mlčení.

Geralt obcházel stůl, přitukával si, nastavoval záda přátelskému poplácávání a tváře přátelským polibkům. Nakonec se přiblížil k místu, kde k opuštěnému Galahadovi přisedl Marigold. Galahad, zahleděný na básníkův pohár, něco mumlal a trubadúr mhouřil oči a se zájmem mu naslouchal. Geralt zůstal stát nad nimi.

„...a tak jsem nastoupil na tu loď,“ vyprávěl Galahad, „a vyplul do mlhy, i když se vám, pane Marigolde, musím přiznat, že se mi srdce svíralo hrůzou... A přiznám, že jsem chvílemi ztrácel naději. Myslel jsem, že nastal můj konec, že v té neproniknutelné mlze zahynu... A pak vyšlo slunce, lesklo se na vodě jako... jako zlato... A tu jsem najednou před sebou spatřil... Avalon. Toto je přece Avalon, že?“

„Kdepak,“ odporoval mu Marigold, dolévaje. „Toto je Schwemmland, což se překládá jako Bažina... Napij se, Galahade.“

„A ten hrad... to musí být Montsalvat, ne?“

„V žádném případě. To je Rozrog. O hradu Montsalvat jsem, synku, jaktěživ neslyšel. A když jsem o tom neslyšel já, tak to v žádném případě neexistuje. Na zdraví novomanželů, chlapce!“

„Na zdraví, pane Marigolde. Ale ten král... Není to snad Král Rybář“

„Herwig? Na ryby chodí rád, pravda. Kdysi dával přednost lovu, ale pak byl v bitvě u Orthu zraněn do nohy, a tak nemůže jezdit na koni. Ale neříkej mu Král Rybář, Galahade. Za prvé to zní dost hloupě a za druhé by se Herwig mohl urazit.“

Galahad dlouho mlčel, přičemž si pohrával s napůl prázdným pohárem. Pak si zhluboka povzdychl a rozhlédl se kolem sebe.

„Měli pravdu,“ zašeptal. „Je to jenom legenda. Pohádka. Fantazie. Zkrátka – lež. Místo Avalonu obyčejná Bažina. A žádná naděje.“

„Ale, ale,“ šťouchl ho básník rukou do boku. „Nepropadej zármutku, chlapče. Proč ta zatracená melancholie? Jsi na svatbě tak se bav, pij a zpívej. Jsi ještě mladý, máš celý život před sebou.“

„Život,“ opakoval rytíř zamyšleně. „Jak to vlastně je, pane Marigolde? Začíná něco, nebo něco končí?“

Marigold na něj vrhl krátký, zkoumavý pohled.

„Ne, nevím,“ odvětil. „A když to nevím já, tak to neví nikdo. Závěr je takový, že nikdy nic nekončí a nikdy nic nezačíná.“

„Tomu nerozumím.“

„Ani nemusíš.“

Galahad se znovu zamyslel se zamračeným čelem.

„A Grál?“ zeptal se nakonec. „Co se stalo s Grálem?“

„Co je to Grál?“

„Je to něco, co hledáme,“ vysvětloval Galahad a upřel na trubadúra své smutné oči. „To, co je nejdůležitější. To, bez čeho život nemá smysl. To, bez čeho jsme neúplní, nehotoví a nedokonalí.“ Bard sevřel rty a pohlédl na rytíře svým proslulým pohledem, v němž se nadehled mísil s veselou upřímností.

„Hlupáku,“ odpověděl, „vedle svého Grálu jsi přece seděl celý večer.“

XIV.

Kolem půlnoci, když už se hosté dokázali dobře zabavit sami se sebou a Yennefer s Geraltem, uvolnění z oslavy, si mohli v klidu pohlédnout do očí, se rozletěly dveře a do sálu vykročil loupežník Vissing, všeobecně známý pod jménem Lup-Cup. Lup-Cup měřil něco kolem dvou metrů, vousy měl až k pasu a nos tvaru a barvy ředkve. Na jednom rameni měl svůj pověstný kyj Párátka a přes druhé pověšený ohromný pytel.

Geralt a Yennefer Lup-Cupa znali už z dřívějška. Nikoho z nich ale nenapadlo pozvat ho. Byla to evidentně Marigoldova práce.

„Buď vítán, Vissingu,“ řekla čarodějka s úsměvem. „To je milé, že sis na nás vzpomněl. Usedni mezi nás.“

Loupežník, opřený o Párátka, se uhlazeně uklonil.

„Mnoho let radosti a kupu dětí,“ pronesl hlasitě. „To vám přeji já, milovaní. Sto let štěstí... Ale co to melu, dvě stě kurva, dvě stě! Ach, jak jsem potěšen, Geralte, i ty, paní Yennefer. Vždycky jsem věřil, že se vezmete, i když jste se vždycky hádali a žrali jako ti, abych tak řekl; psi. Ach, kurva, co to melu...“

„Vítej, vítej, Vissingu,“ řekl zaklínač a nalil víno do největšího poháru, jaký našel. „Připij na naše zdraví. Odkud jsi přišel? Kolovaly zvěsti, že sedíš v base.“

„Propustili mě.“ Lup-Cup si přihnul a hluboce vzdychl.

„Propustili mě na tu, jak se to jen říká, kurva... na kauci. A tady pro vás mám, moji drazí, dárek. Tady máte.“

„Co to je?“ zabručel zaklínač, hledě na veliký pytel, v němž se něco mlelo.

„Chytil jsem to po cestě,“ odpověděl Lup-Cup. „Nachytal jsem ho v květinových záhonech, tam, co stojí ta kamenná nahatá ženská. Víte, ta, co na ni serou holubi...“

„Co je v tom pytli?“

„Ale, takový, jak bych to řekl, čertík. Chytil jsem ho pro vás jako dárek. Máte tady zvířinec? Ne? Tak si ho vycpěte a pověste v sále, hosti se tomu budou divit. Ale řeknu vám, je to pěkně prolhaná potvora, ten čertík. Pořád mele, že se jmenuje Schuttenbach.“